

Arrest

nr. 280 359 van 18 november 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDENBERGHE
Catharina Lundenhof 9 bus 13
2660 HOBOKEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 mei 2022.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDENBERGHE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 13 juli 2021, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland.

Uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt dat de Griekse autoriteiten, hierin ondersteund door verschillende ngo's, niet onverschillig staan tegenover de situatie van begunstigden van internationale bescherming, doch blijkens diezelfde informatie kan in de praktijk soms niet worden voorkomen dat statushouders in Griekenland in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke situatie (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland, wordt voor statushouders - waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeftes zoals eten, onderdak en stromend water. Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekende partij, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen.

3. De Raad wijst erop dat dergelijke landeninformatie, zoals die door verzoekende partij aangehaald, omtrent de situatie van verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Een dergelijke algemene verwijzing, zoals die naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

De loutere, algemene verwijzing naar de situatie van personen die om internationale bescherming in Griekenland verzoeken, dan wel deze er hebben verkregen, is op zich dus geenszins voldoende om aan te tonen dat verzoekende partij haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor verzoekende partij haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

4. Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers op individuele wijze in concreto te worden aangetoond. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

Waar verzoekende partij nog stelt geen toegang tot de gezondheidszorg te verkrijgen, mede omdat zij zelf moest instaan voor bepaalde kosten, stelt de Raad dat in de bestreden beslissing wordt weergegeven dat verzoekende partij toegang had tot medische zorgen en dat er geld op haar UNCHR Card werd gezet. Verder wordt er gewezen onderlinge verschillen binnen de lidstaten, en voldoet deze situatie niet aan de hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Bovendien houden medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor de beoordeling van haar medische problemen dient verzoekende partij een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het aanhalen van algemene informatie en het herhalen van haar reeds aangehaalde verklaringen.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar recente arresten van de Raad, wijst de Raad er vooreerst op dat precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen, en deze heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. De Raad verwijst nog naar wat supra reeds is gesteld, namelijk dat de

algemene verwijzing naar de situatie van personen in Griekenland op zich niet voldoende is, maar dat dit op concrete wijze dient te worden aangetoond. Uit het voorgaande volgt dat verzoekende partij hier niet in is geslaagd.

5. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 september 2022 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1571 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord.

De verzoekende partij bevestigt dat zij in Griekenland een beschermingsstatus kreeg toegekend, maar dat zij het land reeds na drie of vier maanden heeft verlaten omdat het leven er onhoudbaar was en zij haar in België verblijvende broer wenste te vervoegen. Zij wijst op de gebrekkige levensomstandigheden van statushouders in Griekenland, die reeds dertig dagen na het verwerven van hun status de opvang moeten verlaten en daarna geen enkele vorm van financiële of materiële ondersteuning meer kunnen genieten en evenmin worden gesteund in eventuele pogingen om hun rechten alsnog te doen gelden. Ter ondersteuning van haar standpunt legt zij een aanvullende nota met stukken neer en verzoekt zij de Raad het hierin aangehaalde bronnenmateriaal aandachtig te bekijken, daar hieruit blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland minder rechten genieten op het gebied van opvang dan zij die nog in de procedure zitten. Daarnaast wijst zij erop dat het gegeven dat zij er in Griekenland in is geslaagd om via haar sociaal netwerk bepaalde zorgen voor het rugletsel dat zij heeft opgelopen te doen verstrekken op zich allerm minst impliceert dat het leven er voor haar draaglijk zou zijn en dat alles er vanzelf lukt. Samenvattend besluit zij dat de verwerende partij heeft gefaald om op een zorgvuldige, redelijke en evenredige wijze tot haar beslissing te komen en vraagt zij om haar verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren.”

Tijdens de terechtzitting verklaart verzoekende partij ter aanvulling, verwijzend naar haar rugletsel dat zij opliep tijdens een vechtpartij waar zij als bijstander in verzeild geraakte, dat zij geen verzorging meer kreeg nadat zij uit het Griekse opvangkamp was gezet. Zij wijst erop dat stappen voor haar moeilijk is en blijft alsook dat dit haar verhinderde om werk en huisvesting te vinden waardoor zij in Griekenland op

straat belandde. Verzoekende partij duidt nog dat het geld dat zij van UNHCR ontving slechts tijdens de asielpcedure werd gegeven en niet meer daarna.

4.2. Op 22 september 2022, een dag voor de zitting, maakte verzoekende partij een aanvullende nota over waarmee zij, zo licht ze in haar nota toe, de bestaande situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland wil verduidelijken en aantonen dat er niet langer kan worden gesteld dat de behandeling van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland heden nog zou beantwoorden aan de minimum beschermingsstandaard zoals vastgesteld in het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem. Ze wijst erop dat de bij de aanvullende nota gevoegde informatie die zij verstrekt, dateert van na het nemen van de bestreden beslissing tot niet-ontvankelijkheid door de commissaris-generaal en van na het indienen van het verzoekschrift, waardoor deze niet eerder kon worden voorgelegd.

De verzoekende partij voegt allerhande recente informatie toe aan haar aanvullende nota die zij in die nota aanduidt als volgt:

1. Schweizerische Flüchtlingshilfe, Factsheet Griechenland – Update 2022 van 3 augustus 2022,
2. United Nations Special Rapporteur on the situation of human rights defenders, 22 juni 2022,
3. Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, juni 2022
4. Content of international protection AIDA- ECRE, update 30 mei
5. GCR, Beneficiaries of international protection in Greece, access to documents and socio-economic rights, AIDA-ECRE maart 2022,
6. Homeless and hopeless, an assessment of the housing situation of asylum applicants and beneficiaries of international protection in Greece, januari 2022
7. Joint open letter: Denying food - instead of receiving protection people go hungry on EU soil, 26 oktober 2021.

4.3. De Raad wijst erop dat in de beschikking van 6 mei 2022 reeds het volgende werd opgemerkt:

“Uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt dat de Griekse autoriteiten, hierin ondersteund door verschillende ngo’s, niet onverschillig staan tegenover de situatie van begunstigden van internationale bescherming, doch blijktens diezelfde informatie kan in de praktijk soms niet worden voorkomen dat statushouders in Griekenland in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke situatie (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland, wordt voor statushouders - waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeftes zoals eten, onderdak en stromend water. Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekende partij, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen.”

De verwerende partij brengt zelf geen enkele informatie bij met betrekking tot de situatie van statushouders in en van zij die terugkeren naar Griekenland.

De informatie door verzoekende partij verstrekt omtrent de situatie van en levensomstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk is op het vlak van huisvesting, werkloosheid en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorg. Uit die beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland na een bepaalde periode, met name 30 dagen, zelf voor hun levensonderhoud moeten instaan, dat zij hierbij hindernissen van administratieve en bureaucratische aard moeten overwinnen en dat statushouders – onder wie zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van (geldige) verblijfsdocumenten – worden geconfronteerd met belemmeringen inzake toegang tot socio-economische rechten en dit voor een mogelijk lange periode. Dit maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en om te voorzien in de meest fundamentele behoeftes zoals eten, onderdak en stromend water.

De landeninformatie die de verzoekende partij per aanvullende nota neerlegt, schetst een nog meer precair beeld van de situatie van statushouders in Griekenland.

In het verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022 kan worden gelezen, zoals de verzoekende partij in haar aanvullende nota citeert:

“Verscheidene bronnen concluderen dat statushouders het in Griekenland moeilijker hebben dan asielzoekers in Griekenland. Wanneer het statushouders niet lukt om binnen één maand na verkrijging van hun verblijfsrecht zelf in hun inkomen te voorzien, of aanspraak te maken op voorzieningen onder het nationale sociaalezekerheidsstelsel, geraken zij juist in een nadeligere positie dan ze waren als asielzoekers. Het HELIOSprogramma voor statushouders moet deze transitie van het ene naar het andere stelsel vergemakkelijken en biedt gedurende maximaal één jaar ondersteuning op het gebied van huisvesting en integratie. Hierin slaagt het programma slechts ten dele (zie paragraaf 4.2.2). Oorzaken waarom statushouders geen aanspraak kunnen maken onder het sociaalezekerheidsstelsel, worden in hoofdstuk 4 gedetailleerd beschreven. Terwijl regelgeving grotendeels integratie mogelijk maakt en statushouders op papier dezelfde voorzieningen toekent als Grieken, doen de voornaamste problemen zich voor in de praktijk: ontoegankelijke bureaucratie, de hoge werkloosheid en de krappe woningmarkt.

(...)

6. Terugkerende statushouders

6.1 Situatie na terugkeer

De situatie van statushouders die na een verblijf van meer dan drie maanden in een andere EU-lidstaat terugkeren naar Griekenland hangt af van de individuele omstandigheden. Terugkeer kan in gevallen in werkloosheid en dakloosheid resulteren.

Over de situatie van terugkeerders zijn echter geen kwantitatieve gegevens beschikbaar. Net als bij statushouders die in Griekenland verblijven, zal bepalend voor de leefomstandigheden en integratiemogelijkheden zijn of betrokkene bij terugkeer in het bezit is van een geldige ADET, een AMKA, AFM en Taxisnet codes, een bankrekening, een adresregistratie, of betrokkene onderdak heeft, en of betrokkene zicht heeft op betaald werk.

Voor wat betreft huisvesting is de situatie voor terugkeerders vergeleken met statushouders die in Griekenland gebleven zijn, formeel nadeliger, afhankelijk van de duur van de afwezigheid van de statushouder. Afwezigheid uit Griekenland voor langer dan een jaar na de eerste verlening van het verblijfsrecht zal de toegang tot HELIOS in de weg staan, aangezien registratie voor HELIOS binnen die termijn moet gebeuren. Daarnaast verblijf in een opvangfaciliteit op het moment van registratie voor HELIOS vereist is (zie paragraaf 4.2.2)

Ook voor sommige sociale uitkeringen waar verblijfsverleden voor nodig is, hebben terugkeerders een nadeel, aangezien hun verblijfsverleden in Griekenland is onderbroken. Voorwaarde voor de meeste sociale uitkeringen in Griekenland is een verblijfsverleden van enkele jaren, op het Geraamd Minimum Income GMI na (zie paragraaf 4.1). Naast bovengenoemde formele nadelen ten opzichte van statushouders die in Griekenland gebleven zijn, zien terugkerende statushouders zich gesteld voor nog meer administratieve en praktische uitdagingen. Zo hebben zij volgens ngo's vaak voor hun terugkeer hun ADET en reisdocumenten moeten inleveren of zijn deze niet meer geldig, waardoor zij met een achterstand beginnen aan de procedures beschreven in paragraaf 3.

Bij terugkeer van statushouders op de luchthaven van Athene was en is er volgens ngo's geen speciale ondersteuning voor wat betreft huisvesting of realisatie van hun aanspraken. Er zijn geen specifieke procedures ingericht voor terugkerende statushouders. Terugkerende statushouders krijgen bij aankomst op het vliegveld van Athene volgens ngo's van de politie een notificatie in het Grieks (υπηρεσιακό σημείωμα) dat zij de Griekse asiendienst moeten benaderen als zij geen documenten hebben. Ook kunnen zij de gemeentelijke integratiecentra (Κέντρα Ένταξης Μεταναστών, KEM) benaderen. In Athene verleenden deze centra alleen diensten aan mensen die het Grieks, Engels of Urdu machtig zijn. Indien statushouders zonder documenten terugkeren naar Griekenland, moeten zij eerst documenten verkrijgen om hun handtekening te laten verifiëren bij interactie met de autoriteiten Volgens ngo's zien terugkerende statushouders zich vaak voor meer problemen gesteld dan statushouders die in Griekenland zijn gebleven. Zo kunnen terugkerende statushouders zich vaak niet meer inschrijven voor huisvesting via HELIOS, als hierboven reeds genoemd. Door gebrek aan inkomsten moeten terugkerende statushouders zich ofwel tot kennissen wenden voor onderdak of belanden zij op straat.

De ngo Mobile Info Team (MIT) bericht van gevallen in 2020 waarin terugkerende statushouders op straat leefden en om hulp vroegen voor voeding voor hun jonge kinderen. Als terugkerende statushouders wel genoeg middelen hadden om de huur voor enkele maanden te bekostigen, resulteerden de maandenlange wachttijden op de juiste verblijfsdocumenten, administratieve procedures (zie hoofdstuk 3) en de moeilijkheid om aan werk of een uitkering te komen later alsnog in dakloosheid.

Ook de ngo RSA beschrijft gevallen van terugkerende statushouders die na terugkeer uit een ander EU-lidstaat maandenlang op straat slapen, of tegen de regels in weer in een ESTIA-kamp verbleven zonder daar materiële voorzieningen te krijgen en zonder de zekerheid daar te kunnen blijven. In één geval zou een ontbrekende Taxisnet-registratie de toegang tot een daklozenopvang onmogelijk gemaakt hebben. Verschillende ngo's berichten dat de reisdocumenten van terugkerende statushouders voor hun terugkeer naar Griekenland waren ingenomen door de autoriteiten van de andere Lidstaat, en zij zich door dit gebrek aan identificatiebewijzen voor extra procedurele problemen gesteld zagen. Afgifte van een nieuwe ADET zou pas kunnen plaatsvinden na afgifte van een besluit tot uitreiking van een ADET, hetgeen hen voor maandenlange wachttijden stelt waarin zij geen recht hebben op werk, toegang tot medische zorg of sociale steun.” (eigen onderlijning).

Zoals eerder in de beschikking van 6 mei 2022 werd opgemerkt, laat dergelijke landeninformatie evenwel niet toe om zonder meer te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Dit neemt evenwel niet weg dat er sprake is van een zeer precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. Dit geldt te meer nu uit de landeninformatie, door verzoekende partij bij aanvullende nota voorgelegd, blijkt dat de situatie voor statushouders in Griekenland erg moeilijk is en zelfs is verslechterd op het vlak van huisvesting, werk(loosheid) en de toegang tot o.a. sociale voorzieningen en gezondheidszorg.

In dit verband moet deugdelijk rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan haar toekomt om in dit verband zelf de nodige concrete elementen aan te reiken en in concreto aan te tonen zij bij terugkeer naar Griekenland terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

4.3. Ter terechtzitting benadrukt verzoekende partij haar rugletsel waarvan zij nog steeds last heeft. De Raad kan de visu vaststellen dat verzoekende partij zeer moeilijk stapt en niet lang kan rechtstaan. Verzoekende partij wijst erop dat stappen voor haar moeilijk is en blijft alsook dat dit haar verhinderde om werk en huisvesting te vinden waardoor zij in Griekenland op straat belandde.

4.4. Gelet op het geheel van de voorliggende elementen – met name (i) de door de verzoekende partij per aanvullende nota van 22 september 2022 bijgebrachte actuele en nieuwe landeninformatie, waaruit onder meer blijkt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland verslechterd is en erg precair, o.a. door de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd (zoals onder meer wat betreft de bureaucratische hindernissen voor het verkrijgen van verblijfsdocumenten en inzonderheid wat betreft de lange wachttijd bij een aanvraag tot het vernieuwen of verlengen van verblijfsdocumenten) waardoor zij in erg moeilijke en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp, en hun situatie bijgevolg moeilijker is dan die van asielzoekers, alsook (ii) rekening houdend met de specifieke, verhoogde en bijzondere kwetsbaarheid van de verzoekende partij, gelet op haar fysieke gezondheidstoestand, in casu haar rugletsel en verminderde mobiliteit, in welk verband zij eerder attesten bijbracht – acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van de situatie van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in/bij terugkeer naar Griekenland aangewezen.

Er kan immers in deze stand van zaken niet worden uitgesloten dat de verzoekende partij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om en omwille van haar bijzondere kwetsbaarheid, kan terechtkomen in een toestand van achterstelling met negatieve gevolgen voor haar reeds precaire fysieke gezondheid die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

De situatie van verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland dient bijgevolg nader en naar behoren te worden geanalyseerd.

De Raad wijzigt om die reden zijn standpunt van de beschikking van 6 mei 2022.

5. In acht genomen wat voorafgaat en gelet op het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 juli 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

M. MAES